

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

JESSICA PETERSON

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SAVE A HORSE,

Keep
THE
Cowboy

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

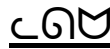
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

AYRICA JESSICA PETERSON'DAN

DOUBLE U RRNCH

Colt (2026 Yazında Çıkacak!)

Beck (2026 Kışında Çıkacak!)

LUCUY RIVER RRNCH SERİSİ

Teksas kovboyları bu işte en iyisidir.

Birbiriyle bağlantılı, bağımsız ve seksi romantik hikayelerden oluşan bir seri.

Cash

Wyatt

Sawyer

Duke

Ryder

THE HARBOUR VILLAGE SERİSİ

Ateşli bir güney dokunuşuyla küçük kasaba romantizmi.

Keşke O Zaman

Bilseydim Keşke Sen

Benim Olsaydın Keşke

Sonsuza Kadar Birlikte

Olsaydık

SEX & BONDS SERİSİ

Wall Street'in yüksek riskli dünyasında geçen, son derece seksi bir romantik komedi serisi.

Anlaşma Yapıcı
Sorun Çıkarıcı

NORTH CAROLINA HIGHLANDS SERİSİ

Sakallar. Ateşler. Sevişmeler.

Güneyli Baştan Çıkarıcı
Güneyli Başarılı Adam
Güneyli Günahkar
Güneyli Playboy
Güneyli Bomba

THE CHARLESTON HEART SERİSİ

Güneyde sadece hava sıcak değil.

Güneyli Cazibeli.
Güneyli Çapkın.
Güneyli Beyefendi.
Güneyli Kalp Kırıcı

THORNE XONRRCHS SERİSİ

Kraliyet mensubu. İnanılmaz derecede seksi. Kesinlikle yasak...

Kraliyetin
Yıkımı
Kraliyetin
Asi
Kraliyetin
Haydutu

THE STUDY RBRORD SERİSİ

Yurtdışında okumak artık çok daha seksi hale geldi.

[Aşk Dersleri Yerçekimi](#)

[Dersleri Bırakma](#)

[Dersleri Kaybetme](#)

[Dersleri](#)

AMAZON ORIGINAL STORIES

JESSICA PETERSON

SAVE A HORSE,

Keep
THE
Cowboy

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Jessica Peterson.
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla herhangi bir biçimde veya herhangi bir araçla aktarılamaz.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından
yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg_
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662543593 (dijital)

Kapak illüstrasyonu ve tasarımı: Elizabeth Turner Stokes

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1: Kovboy Ülkesi JOSIE Bölüm 2:

Ciddi Kalp Sorunu WESTON Bölüm 3:

Hartsville'in Kalp Hırsızları WESTON Bölüm

4: Bana Yalan Söyle JOSIE

Bölüm 5: Pantolon Duyguları ve Cennet Şifaları JOSIE Bölüm

6: Tekila Sunrise WESTON

Bölüm 7: Yeminler JOSIE

TEŞEKKÜR YAZARI

HAKKINDA

Bölüm 1: Kovboy Ülkesi

JoSIE

H için.

Vücudum bunu o kadar kesin bir şekilde biliyor ki nefesim kesiliyor.

Her zaman bu altıncı hissim vardı, bir tür Weston Jessup iç radar sistemi. Sekiz yıl önce, tıpkı bugün gibi sıcak bir yaz gününde tanıştığımızdan beri böyle.

Hava 38 derece olmasına ve sahip olduğum en küçük bikinimi giymeme rağmen, hâlâ yaprak gibi titriyorum, kalbim boğazımın arkasında çarpıyor.

Yol için bir soda getirmeliydim.

En iyi arkadaşım Quinn ile birlikte, Texas Hill Country'nin çalılıkları arasından kıvrılan toprak bir yolda ilerlerken aklıma gelen tek şey bu. Sisli güneş, başımızın üzerindeki yoğun yaprak örtüsünden bize vuruyor. Nem o kadar yoğun ki, adeta içinde yüzüyoruz.

Şakaklarımda ter birikiyor ve kollarımda ter damlaları oluşuyor, yakınlarda seslerin yükselip alçaldığını duyuyorum. Bir su sıçraması. Erkek kahkahaları.

Evet, Hartsville'in küçük havalimanından buraya gelirken kesinlikle bir bira ya da bir shot *falan* içmeliydim. Uçağımız inişe geçmeden önce, plak şirketimin benim için kiraladığı özel jetteki konforlu tuvalette mayomu giymiş, hazır bir şekilde inmiştim.

Quinn, çok şükür, benimle aynı yaşta olan kardeşimin eski püskü kamyonetiyle parıldayan pistte beni bekliyordu. Torpido gözünde bir şişe tekila bulduk, ama boştu.

Grady, eğlenceden başka bir şey değildir.

Özel uçakla uçmanın (birçok) avantajından biri de, nüfusu bin kişi olan minicik memleketime doğrudan inebilme imkânıdır. Charlotte'taki son turne durağımdan buraya gelirken uçuşumda pek *sakin* olduğumu söyleyemem. Ama

bu hafta sonu Quinn ve Grady'nin düğününü yönetirken *hiçbir sorun* yaşamayacağıma kendimi ikna etmeyi başarmıştım.

Son altı ay boyunca her gece on binlerce kişinin önünde sahne almış olabilirim. Ama bu, en sevdiğim iki insanı kutsal evlilik bağıyla birleştirmek kadar beni asla korkutmadı.

Bunun muhtemelen Grady'nin sağdıç olarak Weston'ı seçmiş olmasıyla bir ilgisi var.

Wes, hayatımda ilk kez delicesine aşık olduğum adam. Beni birdenbire terk edip kalbimi kıran adam.

"Hatırlaman gereken üç şey var." Quinn, dengede kalmak için yakındaki bir ağaca tutunur. "Birincisi, o bikinide çok seksi görünüyorsun. Brezilya ağdası acıtıyor mu? Bütün vücudunu ağdalattırmanın nasıl bir his olduğunu sadece hayal edebiliyorum..."

"Ben lazer yöntemini tercih ettim." Koluma vurup bir sivrisineği ezdim. "Ve evet, acıttı. Ama kesinlikle değdi."

"Giydiğin kostümler bacaklarını ve poponu epey ortaya çıkarıyor." "Dans etmeyi kolaylaştırıyor," diyorum gülümseyerek.

"Elbette öyle. İkincisi, sen hayatı alt üst eden gerçek bir rock yıldızısın. Bu gece ne olursa olsun, sen kazanırsın."

Saçlarımı elimle tararken gülüyorum. Giydiğim o fahiş pahalı saç uzantılarına rağmen, nem saçlarımı kıvrıcık bir fare yuvasına çevirmiş. "Çok çekiciyim, biliyorum. Şöhret bile Teksas sıcağına karşı koyamıyor."

"Ve üç"—omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor—"seni seviyorum. Bu hafta sonu geldiğin için ne kadar teşekkür etsem az. Harika vakit geçireceğiz, değil mi?"

Biraz daha iyi hissederek gülümsemeyi başarırım. Sinirlerimi yatıştırmak Quinn'e kalmış. "Kesinlikle. Şimdiye kadarki en iyi hafta sonu başlıyor."

Tüm başarılarım arasında, harika insanlarla çevrili ve seviliyor olmam beni en çok gururlandıran şey.

Ancak gururum, görünüşe göre Hartsville'e karşı hiçbir şansı yok. Quinn, düğün konuklarının geri kalanının bu öğleden sonra nehirde toplanacağını söylediğinde, midem bulandı.

Eskiden yazlarımızı, 71 numaralı otoyolun hemen yanındaki Colorado Nehri'nin muhteşem bir noktasında geçirirdik. Nehir, bu tepelerin arasından kıvrılarak akıyor. Bu noktada, su, Rocky Dağları'ndan geçtikten sonra lezzetli bir serinliğe kavuşuyor. Kanyonlar kuzey kıyısından dik bir şekilde yükseliyor ve kimsenin hatırlayabildiği kadarıyla orada bulunan bir ip üzerinde suyun üzerinde sallanabiliyorsunuz.

Gençken, bu noktada kavurucu öğleden sonralarını geçirirdik. Çaldığımız biralarla dolu soğutucularımız ve yarısı George Strait, yarısı Snoop Dogg olan çalma listelerimizle hayatın tadını çıkarıyorduk.

Geceleri Wes, kamyonetini yakındaki bir kanyonun tepesine park ederdi. O arka koltukta olanlar mı? "Kavurucu" kelimesi, o adamın vücudumu nasıl ateşe verdiğini anlatmaya yetmez bile.

Wes kardeşlerinin veya arkadaşlarının yanındayken tam bir kovboydu; sert ve işine odaklanmış. Tıpkı babası gibi spor ve hava durumundan bahsederdi. Ama ikimiz baş başa kaldığımızda, içini açar ve bana kimsenin görmediği bir yönünü gösterirdi. Hassas, şefkatli yönünü. Müziği, yıldızları ve uzun, derin öpücükleri seven yönünü.

Oraya gidemem.

"Jetin," diyor Quinn, dev bir kaktüsün etrafından kıvrılan yolu takip ederek. "Çok lüks bir şeydi. Pilotun Tom Cruise miydi? Ve sonunda seni Hartsville'e gelmeye ikna eden de o muydu?"

Bu iğneleyici soruya rağmen gülüyorum. "Maalesef Tom'un programı doluydu." "Çok yazık."

"Maske üreten bir makine ve dünyayı kurtarmakla ilgili bir şey. O çok meşgul bir adam."

Durur ve bana anlamlı bir bakış atar. "Sadece şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi? Çünkü neden geri dönmediğini çok iyi anlıyorum..."

"Biliyorum." Elimi uzatıp, kulağının arkasına düşen bir saç telini düzelttim. "Bildiğini biliyorum, Quinn."

Quinn ve Grady, altı yıl önce country şarkıcısı ve söz yazarı olma hayalimin peşinden gitmek için Hartsville'den ayrıldığımdan beri beni birçok kez ziyaret ettiler. Ben daha yeni başlarken, Nashville'deki nemli dairemde cesurca kanepede yatıp kalktılar. Son zamanlarda ise, Jackson Hole ve Miami gibi turumun daha göz alıcı duraklarında benimle buluşmak için onları uçağa bindiriyorum.

Aynı şey ailem için de geçerli. Peki ya Hartsville'deki diğer herkes? Ayrıldığımdan beri onları görmedim. Sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

"Bununla gerçekten sorun yok mu?" Quinn başını eğdi, kaşlarının arasında bir çukur oluştu. Bu konuyu telefonda sayısız kez konuştuk ve cevabımı duymuştum.

Cevabımın değişmediğini ona temin ediyorum. "Evlenmene bir şey yok mu? Evet, tatlım. Artık zamanı gelmişti." "Hadi canım."

İkimiz de buna gülüyoruz. Grady ve Quinn liseden beri ara ara çıkıyorlar. Birkaç ay önce, Grady büyükannemizin elmas ve zümrüt yüzüğüyle evlenme teklifinde bulundu. Şimdi ise Cumartesi günü düğünleri için hazırlık yapıyoruz. Quinn, tüm hazırlıklara yardım etmem için bugün, Perşembe günü uçmamı istedi. Tereddüt etmeden evet dedim. Bu insanlar için orada olmak gerekiyorsa ateşe bile girerim.

Sorun şu ki, Weston Jessup'ı tekrar görmek sanki diri diri yakılmak gibi bir his uyandırıyor. Endişeden yanıp tutuşuyorum.

"Tanrım, seni özledim." Kolumu boynuna dolayıp onu kendime çekerek kucakladım, Quinn'in saçlarının ve teninin sedir kokusunu içime çektim. Bugün ahırda olduğunu anlayabiliyordum.

Aylarca uykusuz kaldığım için bitkin durumdayım ama yine de ata binmek için *sabırsızlanıyorum*. Son zamanlarda oldukça muhteşem yerlerde ata binme fırsatı buldum — Kaliforniya'da bir uçurum kenarındaki plaj, Tetons, Tim McGraw'un Tennessee'deki çiftliği — ama hiçbir şey, büyüdüğüm yerde eyerde oturmakla kıyaslanamaz.

"Ben seni daha çok özledim." Quinn yanağıma bir öpücük kondurdu. "Burada olduğun için çok, çok mutluyum."

"Bir dahaki sefere Tom'u da getireceğim."

"Öyle yapmalısın. Ona, *Mission Impossible*'daki o komik adamı da getirmesini söyle. Eminim gerçek hayatta da çok eğlencelidir."

Yol, bazı yerlerde neredeyse yere değen devasa, budaklı dalları olan yüksek meşe ağaçlarının gölgesindeki geniş bir açıklığa çıkana kadar yürümeye devam ediyoruz. Yirmi metre kadar ileride, bir kanyonun nehre daldığı keskin bir uçurum var.

Açıklık, her şekil ve boyutta insanlarla ve soğutucularla doludur. Herkes yalınayaktır, ellerinde terleyen bira kutuları tutmaktadır. Hartsville'in tek ve tek ucuz barı olan Rattler'in sahibi Tallulah olduğunu tanıdığım bir kadın, ipe tutunur ve kanyonun üzerinden koşarak atlar, suya düşerken sevinçle bağırır.

Tanıdık birkaç yüzü görünce gülümsüyorum. Kuzenler. Sınıf arkadaşları. Grady beni fark ediyor ve kollarını havaya kaldırıyor.

"Josie! Hey, kovboy kız!" Doğruca bize doğru geliyor.

Kardeşim, tişörtü ve mayosuyla her zamanki gibi yakışıklı görünüyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana sarılıyor. "Yılın En İyi Kadın Vokalisti nasıl?"

Onu görmekten, ona sarılmaktan o kadar mutluyum ki, bir an için ağlayacağım sandım. "Harika. Çok harika. Hartsville'in en iyi ağır iş makinesi satıcısı nasıl?"

Grady, Teksas'ın orta kesimindeki çiftçilere tarım makineleri satıyor. Bu işi, ben Tennessee'ye taşınmadan hemen önce vefat eden dedemizden devraldı.

"Dünyanın en seksi işi. Tabii ki mutlu." Geri çekiliyor ve kahverengi gözlerinde parıldayan neşeyi görüyorum. "Ve bu kadar yolu geldiğin için çok, çok minnettar."

"Bu hafta sonunu hayatta kaçırmazdım."

Grady, Quinn'e uzanıp kolunu omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. "Peki sen nasılsın, müstakbel gelin?" Eğilip dudaklarına hafifçe öptü.

"O da mutlu," diye yanıtlar Quinn.

Yakındaki bir soğutucuya doğru başını sallar. "Hepinize birer Shiner getireyim mi?"

"Evet," diye fısıldadım. Üçlü grubumuzdan gözlerimi ayırmaya korkuyordum. Kanım, tek bir anlama gelebilecek bir farkındalıkla kaynıyordu.

Aman Tanrım, aman Tanrım, o çok yakın.

Wes ve ben ilk ayrıldığımızda, Grady, Wes ile yakınlaşmış olsalar da onu kapı dışarı etmeyi teklif etmişti. Ama o sırada hissettiğim acıyı ona da yaşatmak istemiyordum. Grady'ye yalan söyledim, ayrılığın karşılıklı olduğunu söyledim. Zaten eve dönmeyi planlamıyordum, o halde onların arkadaş kalması neden umurumda olsun ki?

Kardeşim elime bir kutu sıkıştırdı. Başımı geriye attım ve uzun, sert bir yudum aldım. Turne sırasında çok fazla içmem, içtiğimde de genellikle tekila soda içerim. İyi, ama tatsız.

Shiner mı? Sıcak bir günde *buz gibi* bir Shiner mı?

Bu. *Cennet*. Topraksı ve sadece birazcık acı, başka hiçbir şeyin veremediği bir tatmin duygusu veriyor.

"Biri susamış galiba," diyor Grady gülerek.

Tenekeyi bırakıp, memnuniyetle içimden bir nefes veriyorum. İşte o anda onu görüyorum.

Onu.

Kafası uçurumun kenarından görünür — özellikle maceracı ya da aptal hissettiğimizde, tepenin yamacındaki hafif eğimli yolu kullanmak yerine nehre atladıktan sonra buraya tırmanırdık — ve ardından çıplak gövdesi.

Tabii ki üstsüzdür, bronzlaşmış teninde su damlaları parıltıyor.

Wes'in siyah saçları kafasına yapışmış durumda. Yoğun sakalı gibi, saçları da uzamış ve uçlarından kıvrılıyor. Kendini çıkıntının üzerine çekerken, iri omuzları ve kolları kaslarla dolup taşıyor. Zarif bir hareketle ayağa kalkıyor ve 1,90 metrelik devasa vücudunu gözler önüne seriyor.

Ağzım kuruyor.

Lanet olsun sana, Weston Jessup.

Adam resmen *kas yığını* olmuş. Kovboy olduğu için her zaman formda biriydi. Ama yaş, onu tam da olması gerektiği gibi doldurmuş; daha kalın, daha geniş yapmış.

Kalın siyah kıllarla kaplı geniş göğsü, keskin bir nefes alışta dışarı doğru şişer. Gözlerim, düz karnından aşağı damlayan ve bel bandına kaybolan küçük bir su damlasını takip eder...

Bir dakika, Weston artık mayo mu giyiyor?

Wes gençken hiç giymezdi, spor şortlarıyla, hatta bazen kot pantolonlarla yüzmeyi tercih ederdi. Ona, o parayı daha fazla Stetson şapkasına harcamamasına gerek olmadığını söyleyerek takılırdım. En sevdiği kovboy şapkalarından oldukça geniş bir koleksiyonu vardı. Ve ahır botları. Ve Wrangler pantolonları.

Wes ve ben country müziği, şiir, soğuk bira ve sabah seksi sevgisini paylaşıyorduk. Birlikte şarkı yazarken birbirimize sırılsıklam aşık olmuştuk; o gitar çalarken, ben şarkı söylüyordum. Birbirimizi daha da çok sevdik. O her zaman şarkı yazmamı teşvik ederdi. Aslında gitar çalmayı öğrenmesinin sebebi, ben şarkı söylerken bana eşlik edebilmektir. Başka kimse için çalmakla hiç ilgilenmezdi, hatta bunu açıkça reddederdi. Yıldızın ben olmamı istediğini söylerdi ama ben, ailesinin ve arkadaşlarının önünde çalmaktan utandığını biliyordum.

Onların onun o yönünü görmesini istemiyordu. Peki ya ben? Ben bunu seviyordum, onu seviyordum, tüm kalbimle.

Birlikte Nashville'e kaçmayı hayal ediyorduk. Ama zamanı geldiğinde, beni yüzüstü bıraktı. Weston'ın iki ağabeyi de ailenin sığır çiftliğinde çalışmasına rağmen, babasının kendisinden ailenin çiftliğinde kalıp yardım etmesini istediğini söyledi.

Bana son bir kez sarıldı ve bir daha ondan haber almadım. Beni incittiği için hiç özür dilemedi.

Beni umutlandırdığı için asla özür dilemedi.

Ama yine de, bana gösterdiği o tarafının —şefkatli, sanatsal, tutkulu tarafı—galip geleceğini ummakla aptallık ettim. Ama tıpkı halka açık yerlerde müzik çalmaktan utandığı gibi, arkadaşlarına ve ailesine, onların tanıdığı adamdan başka bir yüzünü göstermekten de utanıyordu

. Kovboylar duygularından ya da ilişkilerinden bahsetmezlerdi. Kesinlikle müzik kariyeri hayallerinin peşinden gitmek için kız arkadaşlarının peşinden ülkenin öbür ucuna kadar gitmezlerdi.

Wes, elini kaldırıp saçlarını karıştırırken, *hâlâ* beni oyalıyor gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Pazısı, yaklaşık bir bebek kafası büyüklüğünde bir şişkinlik oluşturacak şekilde geriliyor. Yakındaki bir arkadaşının söylediği bir şeye gülerek, beyaz ve geniş bir gülümseme sergiliyor.

Ve sonra bakışları bana takılıyor.

Bölüm 2: Xajor Kalp Krizi

WESToN

S Demek böyle bitiyor.

Asla bırakmamam gereken kızla göz göze gelirken gerçek bir kalp krizi geçiriyorum.

Josie Reid büyümüş. Her zaman güzeldi, ama şimdi...

Şimdi ise tam anlamıyla baş döndürücü. Uzun, soluk saçlar. Dolgun dudaklar. Uzun kirpiklerle çerçevelenmiş kocaman mavi gözler. Pürüzsüz bir cilt. Cennetin gerçekten yeryüzünde bir yer olduğuna ikna olmuş, parmak uçlarımla defalarca okşadığımı hatırladığım yumuşak kıvrımlar.

O kadar küçük bikiniler yasaklanmalı. Onunkisi aldatıcı bir şekilde basit, sadece siyah bir üst ve alt parçası, beline bağladığı şeffaf bir "kumaş" parçasından görebiliyorum. Ama bikini tamamen iplerden oluşuyor, mükemmel göğüsleri minicik üst parçanın kenarlarından dışarı taşıyor. Kalçalarının kıvrımını görüyorum.

Çıplak bir kalça.

Tamam, fikrimi değiştirdim. Böyle bikiniler övülmeli ve haftanın her günü giyilmeli.

Ama Josie bunları sadece benim için giymeli. Kıskançlık, acımasız ve ani bir şekilde, birkaç çift gözün onu utanmadan süzdüğünü fark ettiğimde boğazımı sıkıştırıyor.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda, kalbim mideme doğru bir dalış yapıyor. Bir an, sonra bir an daha, sonra bir an daha göz teması kuruyoruz. Bir an daha.

Bir tane daha.

Gözlerimi ayıramıyorum.

Gözlerimi ayırmak *istemiyorum*. Altı yıl boyunca hatalarım üzerinde kafa yormak bana birçok şey öğretti. Ama en önemlisi, Josie'mi geri kazanmam gerektiği.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken adımlarımı sabit ve dengeli tutmaya çalışıyorum. Onu korkutup kaçırmak istemiyorum. Şüphesiz benden nefret ediyor. Ve haklı

Onu kazanmak için epey çaba sarf etmem gerekecek. Ama sırtım sağlam ve ellerim yavaş. Ayrıca bin baş sığır, otuz çalışan ve on bin dönüm araziden sorumlu üçüncü nesil bir çiftçiyim.

Kızımı kazanma görevine hazır olduğumu düşünmek istiyorum. Artık dünyaya gerçekte kim olduğumu göstermekten korkmuyorum. Arkadaşlarımın ne düşündüğüne takıntılı, güvensiz bir yirmili yaşlarda genç değilim. Artık bir erkeğim, cenneti bulma umuduyla cehennemi yaşamış bir erkeğim.

"Merhaba, Josie." Gözleri vücudumda dolaşp sonra tekrar yukarıya dönünce içim ısındı. "Seni görmek ne güzel."

Ellerimi ne yapacağımı bilmiyorum. Ona sarılayım mı? Elini sıkayım mı? Yumruk tokuşturmalı mıyım?

Tanrım, yumruk tokuşturma yok. Uzun zamandır kimseyle çıkmadım. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü hiç bilmiyorum.

Gülümsüyor. Gözlerine kadar ulaşmıyor bu gülümseme. "Selam, Wes."

Ah, tatlım, çok üzgünüm.

"Geri döndüğüne sevindik." Ellerimi belime koyuyorum. Aslında ona dokunmamak için. "Zengin ve ünlü olmak sana yakışıyor. Harika görünüyorsun. *Hâlâ* harika görünüyorsun."

Yaz kokuyor: güneş kremi ve dudaklarının güneşten yanmasını önlemek için kullandığı o kirazlı ChapStick. Tadı çok iyi hatırlıyorum.

"Ve sonunda bir mayon var. Sanırım ihtiyacın olan tüm Stetson şapkalarını aldın?"

Gülerek, uyluklarıma yapışan mayomu aşağı doğru çektim. "Bir erkeğin asla fazla Stetson şapkası olamaz."

"Doğru," diyor Grady.

"Artık takılara da ilgi duyuyorum, çok teşekkürler." Boynumda taktığım altın zinciri başparmağımla tutuyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ne zamandan beri seksi altın kolyeler takıyorsun?"

"Sen, tüm o CMA ödülleri kazandıktan sonra verdiğin röportajda, seksi altın kolyeleri sevdiğini söylediğinden beri. Dört tane, değil mi?"

Josie gözlerini deviriyor olabilir, ama yanaklarının nasıl pembeleştiğini kaçırmıyorum. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Evet." Ayrıca her fırsatta Grady'den haberleri öğrenmeye çalışıyorum.

Josie ve benim hakkımda ona fazla konuşmamaya çalışıyorum. Josie'nin ayrılığımızın karşılıklı olduğunu söylediğini söyledi ve sanırım bunu yapmak için kendi nedenleri vardı

Ama onu bırakmış olmaktan hep pişmanlık duydum. Son birkaç yıldır bir son birkaç yıldır bir terapistle çalışıp çiftlikte epey olgunlaştıktan sonra, nihayet işleri yoluna koyabilecek durumda olduğumu hissediyorum.

Grady'yi onu geri kazanma planıma ikna etmek biraz zaman aldı. Hikayenin tamamını bilmiyor olsa da, bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Ama doğru kararı verebilecek kadarını bildiğini umuyorum.

Quinn'e söylememeye karar verdik. Bu hafta sonu onun düğünü var. Ayrıca başarısız olma ihtimalim de yüksek, bu yüzden onun umutlarını boşa çıkarmak istemedik.

Ve evet, dürüst olmak gerekirse, denememe izin vermeyeceğinden endişelendim. Eminim Josie ona ayrılığımızın gerçekte nasıl olduğunu anlatmıştır. Quinn, nişanlısının arkadaşı olduğum için benden hoşlanıyor, ama benimle arasında her zaman belli bir mesafe bırakmıştır. Bunun bir nedeni olduğunu tahmin ediyorum.

"Takip mi? Yapma ama, Weston," diyor Josie.

"Evet, gerçekten, Josephine." Gülümsüyorum. "Her zaman hayalini kurduğun hayatı yaşamayı izlemek çok eğlenceli."

Kirpikleri titriyor. "Bu yasadışı, biliyorsun. Takip etmek."

"O mayoyla ne kadar güzel görünmen yasadışı."

Bana parıldayan gözleriyle bakıyor. *İşte benim kızım.* "Böyle saçmalıkları yüksek sesle söylememelisin."

"Bunu içimde tutmanın kötü bir fikir olduğunu zor yoldan öğrendim. Artık daha iyi biliyorum."

Yüzündeki ifade yumuşadı. Birazcık.

Bikini'lerden ve altın zincirlerden bahsetmediğimi anladığını bana hissettirecek kadar.

Belki, sadece belki, bu kadın bana bir şans daha verecektir.

Grady bize bakıyor. "Sanırım size biraz zaman verip, ah, sohbet etmenize izin vermeliyiz?"

"Sadece Josie isterse," diye yanıtlar Quinn, arkadaşına bir göz atarak.

"Katılıyorum. Sadece Josie kabul ederse." Gözlerine bakıyorum. , sabahları yaz gökyüzünün rengiyle uyumlu soluk mavi bir ton.

Sabahları seviyorum.

Josie tereddüt ediyor. Kalbim güm güm atıyor.

"Aslında," der sonunda, elindeki bira kutusunu dudaklarına götürürken, "Sanırım yüzmeye gitmek istiyorum. Bu sıcakta."

"Sakin bana Tennessee'nin o kadar yukarısında yaşarken kanın incelmış demeysin."

Josie, her yudumda boğazı hareket ettirerek Shiner'ını bir dikişte içiyor. Açık ve ateşli bir şehvet, içinde, en derinlerde birikiyor.

Mayomu bir kez daha çekerim. Hiç kimse — ama *hiç kimse* — beni Josie Reid kadar tahrik etmemiştir.

Tenekeyi indirip elinde buruşturur ve gözlerimin içine bakar. “Bana korkak mı diyorsun?”

Kalbim bir an durur. İçindeki ateş... geri dönmüştür. Tıpkı bunun gibi sıcak yaz gecelerinde ben gitar çalarken o şarkı söylerken gördüğüm ateş ve mücadeledir.

Bağırarak istiyorum. Bazı şeyler asla değişmez, şükürler olsun.

“Sadece, kızı Teksas’tan çıkardığını söylüyorum. Ama kızın içindeki Teksas’ı da çıkardın mı?”

Teneke kutuyu yakındaki bir çöp torbasına atan Josie, belindeki kumaş düğüme uzanır. “Sen söyle.”

Üstündeki örtü düşüp, var olan en seksi uzun, bronzlaşmış bacakları ortaya çıkınca, günün ikinci kalp krizini geçirmek üzereydim. Dünya turuna hazırlanmak için uyguladığı yoğun egzersiz rutinini baştan sona okudum. Kız aylarca günde iki kez antrenman yaptı. Antrenörü, onun gibi gelen birini daha önce hiç görmediğini söyledi. Profesyonel sporcular bile.

Sıkı çalışmasının *sonuçları ortada*. Elim ağzıma götürüp işaret parmağımın eklemine sertçe ısıyorum.

Quinn, yüzünde boş bir ifadeyle örtüyü aldı. Şok mu yaşıyor? Yoksa en iyi arkadaşını kışkırttığım için bana küfür etmek üzere mi?

Durum ne olursa olsun, Josie'nin ipe doğru yürüyüp onu tutmasını engellemiyor.

Kanyonun kenarına koşuyorum. “İzin verin önce ben gideyim. Böylece eğer bir şey olursa orada olabilirim...”

Ama Josie çoktan koşarak kenardan atlamaya hazırlanıyor. Dışarı doğru sallanırken sevinçle yüksek sesle bağırıyor. Onu son gördüğümde, kendini bırakıp aşağıdaki parıldayan yeşil-mavi suya dalmadan önce geniş, mutlu bir gülümseme takınıyordu.

Su yüzüne çıkmıyor.

Beynimden önce vücudum tepki verdi. Bana doğru sallanan ipi yakaladım. Bir, iki büyük adım geriye attım ve kendimi kanyonun üzerine attım. Josie'nin kaybolduğu yerden yeterince uzağa inebileceğim bir anda ipi bırakmaya özen gösterdim.

DüŖerken midem boğazıma kadar çıkıyor. Ben suya dalarken, onun başının su yüzeyini kıldığını görüyorum.

Beni karşılayan soğukluk, uzuvlarımı saran sığağı karşı hoş bir panzehir oluyor. Colorado Nehri buradan derin. O kadar derin ki, dibe hiç dokunamıyorum ve yüzeye çıkmak için ayaklarımla çırpınmam gerekiyor.

"Tanrım, Josie," diye nefes nefese kalıyorum ve saçlarımlın yüzümden çekilmesi için başımı geriye atıyorum. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Boğuluyorsun sanmıştım."

Suyun üzerinde ayaklarını çırparak, kollarının hareketine uyumlu bir şekilde sallanıyor. "Seni öldürmek, sana değeri verdiğim anlamına gelir. Ama ben değeri vermiyorum."

"Ah."

"Gerçek acıdır."

Gözlerine bakıyorum. "Senin şarkıların arasında en sevdiklerimden biri."

Bazen benim hakkımda bir şarkı yazmış mı diye merak ediyorum. Melodileri güzel, bazen neşeli. Ama sözleri dürüstlüğüyle yakıcı.

Yoğunluğu.

Onun şarkılarında bahsettiğı tüm o kayıp ve yalnızlığı ona ben yaşattım mı diye düşününce her zaman suçluluk duyuyorum.

O yalnızlığı çok iyi bilirim. Tabii ki, bu kendi kendime dayattığım bir şeydi. Arkadaşlarım ve kardeşlerim Josie'yi takip etmememi söylediklerinde onları dinledim. *Sen bir kovboysun, Nashville'e gidemezsin. Senin gibi bir taşralı çocuk böyle bir şehirde ne yapabilir ki?*

Gerçek şu ki, Josie'yi o kadar çok sevdiğimi ve onun hayallerini kendi hayallerimin önüne koyduğumu herkese gösterecek kadar cesur değildim. Bu utanç verici geliyordu; bir erkek olmakla ilgili öğrendiğim her şeye ihanet etmek gibi.

Şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Gerçek bir erkek duygularından kaçmaz ya da onları bastırmaz. Onları sahiplenir. Onları hisseder. Ve başkalarının ne düşündüğüne bakmaksızın kalbinin sesini dinler.

"Bak," diyor. "Bu hafta sonunun güzel geçmesi için seninle arkadaş olmamıza gerek yok. Sen kendi işine bak, ben de kendiminkine bakayım, her şey yoluna girecek."

Başımı eğip dudaklarımı suya daldırıyorum. Onun acısına saygı duymalıyım —mesafesini koruma içgüdüsüne saygı duymalıyım.

Aynı zamanda, fazla... zamanım olmadığını da biliyorum. Grady, Pazar sabahı erkenden Kansas City'deki bir sonraki turne konserine gitmek için ayrılacağını söylüyor. Bu hafta sonu ne kadar meşgul olacağımızı düşünürsek, onu ikna etmek için en fazla birkaç saatim var.

Değiştigiime ve ona her zaman istediği hayatı sunacağıma güvenebileceğine ikna etmek için.

Eskiden kamyonetimin kasasında yıldızlara bakarken hayal ettiğimiz hayat.

Başımı kaldırıyorum. "Ne zamandan beri 'iyi' ile yetiniyorsun?" "Hiçbir zaman. Ama senin için bir istisna yapacağım." "Vay canına, kızım. Hâlâ esprilerin yerinde."

Bana sıkı bir gülümseme sunarak başını eğdi. "En iyisinden öğrendim. Ya da en kötüsünden. Bu arada, o da sensin."

"O zamanlar... pek çok şeydim. Bak, bu hafta sonunun büyüğü olmasını benden daha çok isteyen kimse yok. Grady ve Quinn... en sevdiğim insanlardan bazıları. Kutlanmayı hak ediyorlar. O yüzden onları kutlayalım, olur mu? Geçmiş geçmişte bırakalım?"

Bana su sıçrattı. "Aşılması gereken çok fazla geçmiş var." "İş başında uzman şarkı yazarı."

"Kapa çeneni." Bana yine su sıçrattı.

"Ama gerçekten, Jo, seninle gurur duyuyorum. Harcadığın onca emek... Hayallerini gerçeğe dönüştürmeni izlemek gerçekten çok etkileyici. Senin kadar güzel ve insanı etkisi altına alan müzikler yapmak ne kadar harika bir his olmalı, hayal bile edemiyorum. Bu tam da... *sana özgü bir şey*. Kalbimi iyi anlamda sızlatıyor." Bir an durdum. "Aynı zamanda çok da kötü bir şekilde."

Son zamanlarda kendimi ortaya koymayı çok çalıştım. Bazen hâlâ çok zor olabiliyor, ama ne kadar çok yaparsam o kadar kolaylaşıyor.

Yüzündeki ifade yine yumuşadı. "Bunu duymak tuhaf." "Ne? Hepimizin memleketimizin kızıyla gurur duyduğumuzu mu?"

"Hayır. Kimse bana Jo demez. Yani iş hayatımda." Gözlerini kaçırıyor, suda yansıyan gün batımının parlamasına karşı gözlerini kısıyor.

"Kahretsin, özür dilerim. Sormalıydım..."

"Önemli değil."

"Yine o kelime."

Josie göz ucuyla bana bakar. "Tamam. Belki de bana öyle demen hoşuma gitmiyor. Sadece anıları canlandırıyor, hepsi bu."

"İyi anılar değil mi?" "İyi anılar değil."

"Ama güzel anılarımız vardı, değil mi? Çünkü ben onları düşünüyorum. Hem de çok." Hareketsiz kalır, suya bakar.

Sonunda yüzmeye başlar. “Gidip bir bira daha alacağım.
Görüşürüz, Wes.”

Bu, onu takip etmememi söyleme şekli.

Takip etmiyorum.

Bölüm S: Hartsville'in Kalp Hırsızları

WESToN

E ancak ertesi gece Rattler'a giderken beyzbol şapkasını ters takıyorum.

Josie, beyzbol şapkasını ters taktığımda hep çılgına dönerdi. Utanmazlık mı? Evet. Ama çaresiz durumlar, çaresiz önlemler gerektirir.

Bir saat önce Lucky River Ranch'te yapılan provada Josie samimi ama soğuktu.

E Umarım biraz canlı müzik ve dans onu biraz ısıtabilir.

Her zaman "Wrangler popom" hakkında yorum yapardı. Bu yüzden doğal olarak yeni bir çift Wrangler da giyiyorum.

N Quinn ve Grady'den izin aldıktan sonra, Frisky Whisky adlı gruba da iyi şeyler söylemiş olabilirim. Salı gecesi haftalık provalarına katıldım. Aslında birlikte çalarken fena değildik.

Büyük bir jest yapmaya hazırlanıyorum. Muhtemelen sonunda elimde meşhur "sikim"le kalacağım bir jest. Ama bozduğum şeyi düzeltmek için her türlü çabayı göstermeye kararlıyım.

Ona benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek için.

O içeri girdiğinde, bir elimde margarita (baharatlı, kenarları Tajín ile süslenmiş) ve diğer elimde Shiner Bock longneck ile barda bekliyorum.

Islık çalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama lanet olası bir beyefendi olduğum için, bunun yerine provada yapamadığım şekilde ona bakıyorum.

Kollarını açıkta bırakan ve dizlerine kadar uzanan, askılı küçük bir elbise giyiyor. Soluk pembe. Kocaman bir gülümsemeye bürünmüş dolgun dudaklarıyla aynı ton.

Gerçek bir gülümseme, gözlerini aydınlatan türden.

Bacaklarını bir mil uzunluğunda gösteren, *çok yüksek* topuklu, ısıltılı kovboy çizmeleri giyiyor. Bir kolunda Quinn, diğer kolunda annesi var. Omzumun üzerinden bakınca, Tallulah'ın daha fazla margarita yapmak için iki bardağa buz doldurduğunu görüyorum.

Küçük kasaba yaşamının birçok avantajından biri de bu: Tallulah, sizden önce içki siparişinizi biliyor.

Düzeldim. Fermuarımın kapalı olması için deli gibi dua ettim.

Josie'nin bakışları hemen benimkilerle buluşuyor. Eskiden bununla ilgili şaka yapardık; daha yeni tanışmış olsak bile, odanın diğer ucunda birbirimizi nasıl bulduğumuzla ilgili. Bu, birlikte olmamızı kader gibi gösterirdi.

Evrenin hâlâ bizim tarafımızda olduğunu düşünmek istiyorum, özellikle de artık ona olan hislerimden utanmadığım için. Hislerimden utanmıyorum ya da korkmuyorum, nokta.

Gözleri yukarı, yukarı kayar. Şapkamı görünce gülümsemesi sönükleşir.

"Uzun zaman oldu." Margarita'yı uzattım. "Hâlâ bunları içiyor musun?" Aşağı baktı. Gözlerini kırpı. Tekrar yukarı baktı. "Seni *piç*."

Bayan Reid kaşlarını çatı. "Josie."

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Tajin yüzünden, değil mi?"

"Evet." Benden içkiyi alırken gözleri yine şapkamın üzerinde. "Cesursun, Wes."

Bayan Reid ellerini kaldırır. "Tamam, ben gidiyorum. Siz kendi aranızda halledin. Quinn, hadi bir içki içelim."

Quinn'in müstakbel	kayınvalidesi	çekiyor	onu
Tallulah'a	Tallulah'a	barın diğer ucundan	

onlara el sallıyor.

"Bana ihtiyacın olursa seslen!" diyor Quinn, Josie'ye anlamlı bir bakış atarak.

Şişemin dibini Josie'nin bardağına dokunduruyorum. "Cesaret mi? İçki siparişini hatırladığım için mi? Bu, asla özür dilemeyeceğim tek şey."

Josie bir yudum alır. Gözlerini kapatır ve yarı inilti, yarı kahkaha gibi bir ses çıkarır.

Ben öldüm.

"Ne zamandan beri bir şey için özür diliyorsun?" Gözlerini kapalı tutuyor.

"Büyüdüğümünden beri."

Gözlerini açıyor. Bardağının kenarını yalayıp bir yudum daha aldığı anda bayılıyorum. "Yemin ederim, bu dünyadaki en iyi margarita."

"Rica ederim!" Tallulah arkamızdan seslenir. "Teşekkürler." Josie bunu bana söylüyor.

En azından bana söylediğini *umuyorum*.

"Düğünleri yönetmek susatan bir iş," diye cevap veriyorum. "Sıvı alımını sürdürmek lazım."

Bu sözlerim bir gülümseme koparıyor. “Umarım iyi iş çıkarırım. Ne söyleyeceğimi düşünüyordum da, bir türlü... Doğru düzgün bir şey bulamıyorum.”

Bize bakan gözler hissediyorum. Hem de çok fazla. Daha önce Josie ile aramıza biraz mesafe koyardım. Başka yere bakardım. Umursamıyormuş gibi görünmek için bara yaslanırdım.

Şimdi ise ona doğru eğiliyorum. Sınırı aşmayacak ya da onu rahatsız etmeyecek kadar. Bunun yerine, göz teması kuruyorum ve başımı öne eğiyorum ki dinlediğimi anlasın.

Böylece tüm dikkatimin onda olduğunu anlıyor, çünkü bana biraz açılıyor. Ve bu bir şey ifade ediyor.

"Başaracaksın," diyorum, kalbim güm güm atarken. "Şarkı yazmak, tören metinleri yazmaya kıyasla kolay görünüyor."

"İlham mı arıyorsun?"

Gözleri başımın üstüne kayar. "Merak ediyorsan, şapka değil."

Elimi uzatıp şapkayı düzelttim. "Hoşuna gittiğini sanmıştım." "Tabii ki hoşuma gidiyor. Ama sende..."

"Gerçekten beğendin."

Gülümsemesini zor tuttuğunu anlayabiliyorum, ama gülümseme kazanıyor. "Daha da kendini beğenmişsin."

"Ve daha yakışıklı, umarım?"

"İltifat avına çıkmak sana pek yakışmıyor."

"Yalvarmak daha mı iyi?" Bir yudum bira içiyorum. "Çünkü senden bir tane alabileceksem yalvarırım. Onlar her zaman en çok anlamlı olanlardı."

Şimdi gerçekten gülümsüyor. *Lanet olsun*, ne kadar güzel. Onu özlemişim.

Bunu özledim, ikimizin barda yan yana oturmasını. Vücudunun benimkine yakın olmasını özledim. Benimle eve geleceğini bilmenin kemiklerime işleyen rahatlığını, orada soyunup sonra yatakta birlikte müzik dinleyeceğimizi, şarkı sözlerini benim aptalca yorumlamama gülüp geçeceğimizi.

Lütfen Tanrım, bana bir şans daha versin.

"İltifat etmekte iyiyimdir," diyor.

"Orada, biz sıradan ölümlüleri utandıracak kadar iyi olacak mısınız?" Dans pistine doğru başımı sallıyorum. Frisky Whisky yakındaki sahnede hazırlıklarını bitiriyor. "Turne sırasında yaptığın hareketleri görüyorum. Tef..." Başımı sallıyorum. "Gerçekten hoş bir dokunuş."

Josie omuz silkiyor. "Stevie Nicks'in seviyesine asla ulaşamayacağımı biliyorum..." "Ama denerken öleceksin."

Bakışlarının parıldaması, kot pantolonumun iki beden dar gelmesine neden oluyor. “Evet.”

Benim için tef çaldığı zamanları mı düşünüyor? Benim gömleğimi giydiği zamanları. Kalçalarını salladıkça gömlek yukarı kayıyor ve dün nehirde gördüğüm kışını ortaya çıkarıyordu.

Aramızda bir anlık sessizlik olur.

İşte bu. Her şeyi itiraf etme şansım.

Derin bir nefes alıp ona bakıyorum. “Bir şey söyleyeceğim ve umarım dinlemek için burada kalırsın. Dinlemezsen de anlarım.”

Margarita'yı dudaklarına götürürken bir an durur. "Tamam..."

"Özür dilerim. Gerçekten, gerçekten özür dilerim. Her şey için." Sesim titriyor. Boğazımı temizliyorum. "Seni Nashville'e kadar takip etmek istedim. O kadar çok istedim ki, Josie, tahmin bile edemezsin. Gerçek şu ki, seni o kadar çok sevdiğimi ve seni her şeyin önüne koyduğumu herkese gösterecek kadar cesaretim yoktu. Yapmadım... O kadar önemsemişimi gösterecek cesareti bulamadım."

Yüzündeki ifade aniden değişti, öfke ve incinmişlikle sertleşti. “Yani benim ne düşündüğümünden çok, başkalarının ne düşündüğünü önemsedin.”

“Öyle. Bunu kabul ediyorum. O zamanlar... Seninle Nashville’e taşınmamın saçma olacağını düşüneceklerinden korkuyordum, evet. Buradaki insanlar... müziği anlamıyorlardı.”

“Müziği severdim. Her zaman sevdim. Bu beni gülünç mü yapıyor?”

Lanet olası bir gaf yapmayı bana bırak. “Hayır, hayır. Sana hayrandım. Her zaman öyleydim, Josie...”

“Biliyor musun?” Alaycı bir şekilde başını salladı. “Saçma olan sensin, bu mükemmel akşamı mahvediyorsun. Neden bunları söylüyorsun Wes? Hiçbir şey değişmedi.”

“Ben değiştim.” Sözlerim istediğimden daha sert çıktı. “Değiştim. İçimdeki kırık parçaları onarmak için çok çalıştım. Ve hâlâ sürekli seni düşünüyorum, Josie. Seni bıraktığıma pişman olmadığım tek bir gün bile yok.”

Gözleri benimkilerle keskin ve ıslak bir şekilde karşılıklı bakıştı. “Ama beni bıraktın.

Ve bu konuşmanın başı ve sonu da bu.”

Sonra yarısı bitmiş içkisini bara bırakıp kapıdan dışarı fırladı kapıdan dışarı fırladı.

Bölüm 4: Xe'ye Yalanlar Söyle

JoSIE

S Nemli gece havasına adım attığımda, derin bir nefes alıyorum ve havanın hala ne kadar sıcak olduğuna hayret ediyorum. Güneş bir saat önce battı, ama dışarısı hala otuz beş derece civarında.

Teksas yazları hakkında unuttuğum bir şey daha var: Sıcaklık sabah, öğlen ve gece boyunca devam ediyor.

Kaldırıma çıktığımda kalbim göğsümde deli gibi atıyor, dur işaretine geldiğimde bir dönüş yapıyorum. Sonra arka otoparka doğru ilerliyorum. Kendimi toparlamaya çalışırken botlarımın altında çakıl taşları çıtırdıyor. Küfür etmek, ağlamak ya da yere yığılmak üzereymişim gibi hissediyorum... Ne olacağını bilmiyorum.

Weston Jessup neden bana özür diledi ki? Onu yıllardır görmemiştim. Değiştiğini söylüyor ama hadi ama. Sözler kolaydır. Önemli olan eylemlerdir.

Bizim işimiz bitti. Benim için bitti.

Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun.

Provan'dan şehre giderken, Quinn yeni single'ımı çaldı. Şarkı sözlerine eşlik ederek, en sevdiği dizelerin "*Beni bekletmek, yolumdan saptırmak, hak etmediğim sorunlar yaratmakla ne cesaretin var, evlat*" olduğunu söyledi.

Quinn'e o şarkıyı Wes için yazdığımı söylemeyi düşündüm. Ama o zaman ona şarkılarımın çoğunun onunla ilgili olduğunu söylemek zorunda kalırdım ve bu çok utanç verici olurdu.

Altı yıl boyunca hiç iletişim kurmadık, kim bu kadar zaman geçtikten sonra hala unutamaz ki? Flört etmeyi denedim.

Ama tanıştığım erkekler... hep bir eksiklikleri vardı.

Endişelendiğim şey, onların Wes olmamasıydı.

Ki bu da yine çok utanç verici. Adam, benim duygularımdan veya hayallerimden çok, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü önemseddiğini itiraf etti. Aklı başında kim böyle bir adama aşık kalır ki?

Mesele Şu ki, benimle baş başa kaldığında o öyle bir adam değildi. Sanırım içimdeki aptal bir parça hâlâ onun gerçek Wes olduğunu umuyor. Bana hislerini anlatan ve kalbini müziğimize katan adam.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Gözlerim yanıyor ve onları kapatıyorum. *Geri dönmek bir hataydı. Ben...*

Çakıl taşlarında ayak sesleri duyunca aniden arkamı döndüm. Weston'ın ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, bana doğru yürüdüğünü görünce kalbim bir an durdu. Başını eğmiş, boynu hayal edilebilecek en seksi şekilde eğilmişti. Yakındaki bir sokak lambası, hala boynunda taktığı altın zinciri aydınlattı.

Bunu gerçekten benim için takmaya başladığını düşününce başım dönüyor.

Başını kaldırıyor ve yüzündeki ifade, hem ağlamak hem de çığlık atmak istememe neden oluyor. O kadar yakışıklı ki, canımı yakıyor.

"Gitmemi söylersen giderim." Benden iki adım uzaklıkta duruyor. "Ama iyi olduğundan emin olmak istedim. Seni üzdüğüm için özür dilerim."

Yüzümün buruşmasını engellemek için başımı sallıyorum. "Keşke beni seçseydin." Sözler fısıltı gibi çıkıyor. Bunu yüksek sesle itiraf etmek beni acınası bir duruma düşürüyor olabilir, ama bu noktada kaybedecek hiçbir şeyim yok. Onurum, gururum... ikisi de çoktan yok oldu.

"Şimdi seni seçiyorum." Adem elması hareket ediyor. "O zamanlar daha iyisini bilmiyordum. Hayatım boyunca sığırlarla uğraşmaktan başka bir şey yapan kimseyi görmemiştim. Ne kadar farklı bir şey istesem de, bunun nasıl bir şey olacağını bilmiyordum. Korkuyordum, bu yüzden insanlar elinde gitarla hayallerinin peşinden koşarak geçinemeyeceğini söylediklerinde onlara inandım."

Anlamanın yavaş ve sıcak yükseliŐi, acımın ufkunda beliriyor. O, o zamanlar olgunlaşmamış olduğunu söylüyor. Korkmuş olduğunu.

Ben de öyleydim. O zamanlar bunların hiçbirini görememiştim. Yıllar boyunca eylem planımı oluşturdum: Şarkı söylemeyi öğren, beste yapmayı öğren. Çalış. Mezun ol. Biraz daha çalış. Sonra country müzik endüstrisine girebilmek umuduyla kuzeye, Nashville'e git.

Kalbimin derinliklerinde, ne istediğimi her zaman biliyordum ve bunu gerçekleştirmek için kararlıyım.

Peki ya Wes? Onun belirli bir planı yoktu. Elbette, birlikteyken gitar çalmayı severdi. Ama ikimiz baş başa kaldığımız zamanlar dışında bunu asla yapmazdı. Müzikle dolu belirsiz bir gelecek hayali uğruna tüm hayatını altüst etmenin o anda ne kadar yanlış hissettireceğini anlayabiliyordum.

"Neden bir şey söylemedin?" diye soruyorum. "Şüphelerin hakkında?"

Omzunu silkiyor. "Işığını söndürmek istemedim. Çok heyecanlıydın, Josie. Çok kararlıydın. Kendime, yoluna çıkmayacağımı ve tam hız ilerlemen gereken bir anda seni frenlemeyeceğimi söyledim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Sen gittikten sonra hiçbir işe yaramaz hale geldim," diye devam ediyor. "Bir hafta boyunca yataktan çıkmadım. Seni aramayı defalarca düşündüm. Ama..."

"Wes?" Kaldırımından yüksek bir ses duyulur. Grady'dir. "Wes, seni bekliyorlar."

Wes dışlarının arasından nefes alır. Gözlerimin içine bakar. "Senin güvenini hak etmiyorum, Josie. Ama beni içeriye kadar takip edersen, sana değiştiğimi kanıtlayacağım."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hayal görüyorsun."

"Evet." Topukları üzerinde geriye doğru sallanır. "Ama asla bırakmaman gereken kızı geri kazanmak istiyorsan, öyle olmalısın."

Sözleri göğsüme bir ok gibi saplanır.

"Lütfen." Gözleri yalvarıyor. "Beş dakika. Daha azı bile olur. Tek istediğim bu."

Ona cehenneme gitmesini söylemek istiyorum.

Onu içeriye kadar takip etmek istiyorum, o kadar çok ki nefes alamıyorum. Ne kadar üzücü bir durum bu? Birinin sana kim olduğunu gösterdiğinde ona inanman gerektiğine dair bir söz vardır.

Wes bana bir korkak olduğunu gösterdi. Bir kalp kırıcı. Muhtemelen hâlâ öyledir.

Ama içimde bir çekişme var, bir şüphe. Ya da belki de kafa karışıklığı. Çünkü beni incitmeden önce, özel hayatında tanıdığım Wes değişmeye çalışırdı. Buna açık olurdu.

Hatta bunu çok isterdi.

Ayrıca, Quinn ve Grady'nin yanından öylece kaybolamam. Dramamla onların gecesini mahvetmek istemiyorum.

Grady demişken, dur işaretini dönüp otoparka giriyor. Beni Wes'le görünce kaşlarını çatıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Grady.

"İyiyiz," diye sorunsuzca cevap veriyorum ve bara doğru başımı sallıyorum.

"İçeri girelim."

Bölüm 5: Pantolon Duyguları ve Cennet İyileştirmeleri

JoSIE

H ol.
Tanrı'nın
Tanrı'nın.

Wes ve Grady'nin peşinden içeri girdiğimde ne olacağını beklediğimi tam olarak bilmiyordum. Wes aptalca bir konuşma mı yapacaktı? Belki bir kadeh kaldırır ya da beni dansa davet ederdi. Gerçekten, hiçbir fikrim yoktu.

Ama göreceğimi hiç düşünmediğim son şey, onun sahneye çıkıp akustik gitarını omzuna asmasıydı.

Wes *hiç* halka açık bir yerde müzik çalmazdı. Bunun nedeninin, spot ışıklarının benim üzerimde olmasını istediği için olduğunu söylerdi hep. Ama artık bunun utanç duyduğu için olduğunu kesin olarak biliyorum. Kimsenin onun daha yumuşak, sanatsal yönünü görmesini istemiyordu.

Görünüşe göre bu, değişen tek şey.

O mikrofona eğilip şarkı söylemeye başladığında, kalbim binlerce minik kelebeğe dönüşürken ben sadece izleyebiliyorum.

"Melek gibi bir sesim yok, üzgünüm, biraz berbat," diye şarkı söylüyor ve herkes gülüyor. "Ama bunu içimden atmam gerekiyordu, o yüzden umursamayın."

Tanrım, bu korkunç. Kimsenin istemediği bir Adam Sandler-Riley Green karışımı.

Ama sonra Grady domuz ıslığı çalar. Biri Wes'e, kızın iç çamaşırını ona atarsa kendini daha iyi hissedip hissetmeyeceğini sorar.

Bir dakika, bu benim teyzem miydi?

Tamam, şimdi ben de gülümsüyorum. Bu aslında... biraz sevimli. Wes'in gitarını çalarken gülümseme şekline bakılırsa, dinleyicileri çoktan kendine bağladığını biliyor.

"Grady ve Quinn, sizi çok seviyorum, aşkınızı görmek beni çok duygulandırdı. Düşünmemi sağladı, değişmemi sağladı, yeniden düzenlemeyi istememi sağladı." Wes duraksıyor. Gözlerimi kaçırmıyor, açıkça korkmuş ama yine de gözlerimin içine bakıyor. "Üzgünüm, bu sözler tam olarak oturmadı. Josie'nin yaptığı gibi bunu güzelce bağlayacak bir yol bulamadım. Neyse." Gitarını bir kez daha tırmalıyor. "Hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz, ne istediğinizi biliyorsunuz, şimdi anlıyorum ki kaçıyordum, hayatım bir maskeymiş. Kaçırıyorum, sizi özlüyorum, yaptığım hatalar hayallerimin gerçekleşmesini engelledi. Dünya çapında kapalı gişe stadyumlarda bir kızın tüm kalbiyle şarkı söylemesini izledim. Kendini ortaya koyuyor. Yükseliyor, saklayacak hiçbir şeyi yok."

Quinn elimi tutar. Ona baktığımda, şok olmuş ifadesinden bunun olacağını bilmediğini anlıyorum.

Wes nakarat kısmına geldiğinde gözlerimin arkasında ve göğsümün içinde bir baskı hissediyorum. "Sana yalvarıyorum, lütfen asla durma, zirveye ulaşırken elini tutmama izin ver. Hepimizin hayattan daha fazlasını istememizi sağladın. İlk dünya turundan ne güzel bir hediye."

Dur.

Dur, dur, *dur*. Weston...

Yani, tanıdığım adam şu anda dünyaya gerçekte kim olduğunu mu gösteriyor?

Quinn elimi hızlıca ve sertçe çeker. "İyi misin?" diye kulağıma fısıldar.

Elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. *İyiyim*.

Tabii ki iyi değilim. Ben... şey, ben *bir şeyim*.

O şarkı söylemeye devam ederken nabzım kulaklarımda atıyor. Hepimizi o kadar çok güldürüyor ki, "*pants feelings*" ile "*heavenly healings*" kelimelerini kafiyeli bir şekilde birleştirmeyi başardığında bazı gözlerde yaşlar parıldadığını görüyorum.

Aptal, hatta absürt görünmeye razı olması inanılmaz derecede sevimli.

Tanrım, sahnede ne kadar da yakışıklı görünüyor. Düğmeli gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, çalarken derisinin üzerinde belirginleşen damarlarla kaplı kalın ön kollarını ortaya çıkarmış.

Bir yanımda kızgın olmam gerektiğini hissediyor.

Herkesin önünde bunu yaptığı için gerçekten, gerçekten kızgın. *Yıllardır* ondan haber almamışken, birdenbire beni zor durumda bıraktığı için.

Yani, bu gece Quinn ve Grady'nin gecesi. Ama sonra yanımdaki ikisine bakıyorum ve ikisi de gülüyor. Kardeşim o sinir bozucu şeyi yapmaya devam ediyor

O ıslık çalan herif, Weston'ı kışkırtıyordu.

Oh, Grady *kesinlikle* bunun olacağını biliyordu. Beni bu şekilde gafil avladığı için ona da kızgın olmalıyım.

Ama bir yanımdır...

Başka bir yanımdır ise sahnede kalbini döken o adama özlemle *yanıyor*. Daha önce hiç olmadığı kadar cesur davranıyor.

Sadece ne kadar değer verdiğini göstermek için herkesin önünde yüzüstü düşmeyi göze alıyor. Bana. Bize. İkimizi de mutlu eden şeylere.

Şu anda o bir kovboy ve bir müzisyen. Bir erkek ve şefkatli bir insan. Artık bu kavramlar onun için birbirini dışlayan kavramlar değil.

Weston... Yani, bize gerçekten değiştiğinin kanıtını gösterdi, değil mi?

Duygularını açıkça gösteriyor, benden başka kimsenin ne düşündüğünü umursamadığını göstermek için kendini utandırmaya bile hazır. Eğer bu aşık bir erkek değilse...

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Weston, gitarını coşkulu bir şekilde tırmalayarak şarkıyı bitiriyor. Mekan çığına dönüyor. Herkes bağırıyor, zıplıyor ve omzuma vuruyor. O şarkıyı benim için söylediğini biliyorlar, çünkü bu küçük kasabada herkes her şeyi bilir.

"Bir şarkı daha!" diye bağırıyor insanlar.

Ama Weston gitar askısının altından geçip enstrümanı sahibine geri veriyor. Mikrofona eğilip şöyle diyor: "Yalan söylemeyi bırakın artık. Artık beni şarkı söylerken dinlemek istemiyorsunuz." Sonra bana bakıyor. "Yapacak daha iyi işlerim var. Umarım. Josie, bir sonraki dansı benimle yapar mısın?"

"Bundan haberim yoktu," diyor Quinn kulağıma fısıldayarak. "İstemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Gülerek—belki biraz da ağlayarak—Quinn'in elini bırakırım. "Ah, tatlım, onunla dans etmek istiyorum."

Bana bakıyor. "Dikkatli olur musun?"

"Yani tam tersini yapmamı mı kastediyorsun?"

"Evet." Gülümsüyor, sonra yanaşıp yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bu müthiş bir yalvarış oldu. Bana ihtiyacın olursa seslen. Eğer onu ezmemiz gerekirse, babanın kamyoneti hazır. Weston."

"Gelmiş geçmiş en iyi yardımcı." "Git ve onu kap, kovboy kız."

Bir de baktım ki, Weston dans pistinde yanımda. Elimi gömleğine geçirip onu kendime doğru çektim.

Gözlerinde yaşlar parıldadığını görsem de, vücudu bana çarptığında gülüyor. “Bunu evet olarak kabul edeyim mi?”

Arkamızda, Frisky Whisky sahneye geri dönüyor. Söylemek istediklerimi söylemek için bir dakikam, belki de daha azım var. Arka cebinden bir avuç bar peçetesi çıkarıp bana uzatıyor. “Al.”

Peçetelere bakıyorum. "Sen..."

"Kendim için almıştım. Beni bilirsin. Artık herkes de biliyor."

Gözlerimden yaşlar akmaya devam etmesine rağmen ben de gülüyorum. “Bu senin fikrin miydi? Şarkı, performans ve her şey?”

"Evet. Terapistim bunu düşünmeme yardım etti."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Terapiye mi gidiyorsun?"

“Kafamın içinden çıkmak için biraz yardıma ihtiyacım vardı. Bütün bu zaman boyunca seni geri istedim, ama bunu yapmak için ihtiyacım olan yardımı aramaya cesaretimi ancak üç yıl önce toplayabildim. Olmadığım biri gibi davranmaktan yoruldum. Seni özledim ve birlikteyken olduğum kişiyi özledim.”

“Üç yıl mı?” Onu öpme dürtüsüne kapılarak kollarımı boynuna doladım.

“Üç yıldır terapiye mi gidiyorsun? Benim için mi?”

“Senin için, Josie. Yaptığım her şey senin için.” Kalbim kabardı.

Uzatılmış elinden bir peçete aldım. Ama gözyaşlarımı silmek yerine, peçeteyi yumruğumda buruşturdum.

Elimi uzatıp başparmaklarımla Wes’in gözyaşlarını sildim. Gözleri fal taşı gibi açıldı, dolgun dudakları aralandı, ben aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Çok ikna edicisin," diyorum.

“Buradayım, Josie. Her zaman senin için burada olacağım, bekliyor olacağım.” “Neyi bekleyeceksin?”

"Senin benimle tekrar kendini evinde hissetmen için."

Bir zamanlar, bu adam gerçekten benim yuvamdı. Onun yanında kendim olabiliyordum, o kadar özgür hissediyordum ki başım dönüyordu. Bunu özledim. Hem de çok.

Ünlü olmanın avantajları var. Şikayet etmiyorum. Ama insanların senden sadece bir şey istedikleri için hoşlandıklarını hissetmek zor. Kariyerim yükselişe geçtiğinden beri tanıdığım herkesin kaçınılmaz olarak bir

bir isteği var gibi görünüyor. *Bana iyi bir referans ver. Etkinliğime gel. Benimle güçlerini birleştir, kârı paylaşalım.*

Weston sadece beni istedi, olduğum gibi. Tam da *olduğum* gibi.

Bunun bizi nereye götüreceğini ya da şu anda ne durumda olduğumuzu bilmiyorum. Bunu nasıl yürüteceğimizi de bilmiyorum.

Ama bildiğim bir şey var ki, o da onun vücudunun sıcaklığını ve dudaklarının tadını özlediğim.

Onu özleyerek bir dakika daha geçirmeyeceğimi biliyorum.

Çünkü o artık burada. Ve birdenbire her şey farklı oldu.

Ama doğru şeyler aynı hissettiriyor.

Tıpkı parmak uçlarımda yükseldiğimde gözlerinin ağzıma kayması gibi. Tıraş losyonunun limon kokusu. Ona doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırduğımda, beklentiyle kanımın hızlanması, tenimin altında biriken heyecan gibi.

Vay canına. Yine Weston Jessup'la öpüşüyorum.

Bölüm 6: Tequila Sunrise

WESToN

E Kıpırdama.

Bir an için, sonra bir an daha, kendimi hissetmeye bıraktım. Dudakları. Sıcaklığı. Cesareti.

E Bir yanımda, Josie'nin bana siktirip gitmemi söyleyeceğinden emindi. Hak ettiğim tek şey buydu.

Bunun yerine, beni öpüyor.

Tadı kirazlı ChapStick gibi.

N Neşeli şokun etkisi geçince, açlık devreye giriyor. Altı yıldır bastırılmış özlem, ani bir yaz fırtınası gibi içimi kaplıyor.

Ne olduğunu anlamadan, ellerimle yüzünü kavradım. Başımı çevirip, burnumu tam da onun sevdiği gibi burnuna sürttüm ve ağzımı onun yumuşacık dudaklarının üzerine eğdim.

O otomatik olarak bana açılıyor ve bu heyecanın, bunca zaman sonra birbirimizi hâlâ ne kadar iyi tanıdığımızın farkına varmam, nabzımı hızlandırıyor.

Elleri boynuma dokunuyor. Avuç içlerinin cildim üzerinde nazik ama bilmiş bir şekilde kayması beni ateşe atmaya yetiyor.

Bana gerçekten bir şans daha verecek mi, kim bilir. Ama şu anda bu öpücük yeterli.

Öyle olmak zorunda.

Bana doğru adım atıyor, kalçalarını benimkilere eritiyor ve onun dokunuşu o kadar elektrikli, o kadar rahatlatıcı ki, neredeyse sinirimi bozuyor.

Etrafımızda bir haykırış yükseliyor. Biri alkışlıyor. Başka biri —Grady olmalı— ıslık çalıyor.

Umurumda değil. Altı yıldır ilk kez sevgilimin tadına bakıyorum ve durmaya niyetim yok.

Herkesin bu kadını ne kadar sevdiğimi bilmesini istiyorum. Onu mutlu etmek için ne kadar ileri gidebileceğimi. Alt dudağını ısıırıyorum. İnliyor,

penisimin ucunda hissettiğim yumuşak bir ses.

Beni daha sert, daha derin öpüyor. Susamış bir itiş kakış içinde birbirimizi tüketirken, her hareketine karşılık veriyorum ve bu sırada elimi ensesine koyuyorum. Bu şekilde onu daha yakınımda tutabiliyorum.

Bir an için, ona benimle eve gelmesini istediğimde evet diyeceğini hayal edebilirim. Ama bu, yirmi adım öteye atlamak olur. Şu anda yaşadığımız güzel anı mahvetmek istemiyorum.

Elleri göğsüme kayıyor. Gömleğimi avuçlayıp, ağzımın köşesini ısırırken beni kendine çekiyor. Ani bir acı hissi beni inlemeye zorluyor.

Sertleşiyorum.

"Josie," diye mırıldanıyorum ağzına, grup Brooks & Dunn'ın bir cover'ını çalmaya başlarken.

Gözlerini kapalı tutuyor. "Durma."

Öpüşmeyi kesip alnımı alnına yaslıyorum. "Devam edersek duramayacağım. Ve bu işin sonu böyle olmayacak."

Kadifemsi bir kahkaha atarak başını biraz yana çeviriyor. "Bunda bir şaka var..."

"İnan bana, şu anda sana oral seks yapmak, bir sonraki nefesimi almaktan daha çok istiyorum. Ama ben... bu yanlış geliyor. Sana oral seks yapmamak değil, tabii ki. Ama *oraya* gitmek. Şu anda."

"Lanet olsun, haklısın." Sözleri, huysuz bir inilti gibiydi. "Bundan nefret ediyorum. Slash, bu çok iyi, çok hızlı."

Sıra bende gülmek. Dikleşiyorum, elimi boynundan çekip yüzündeki saçları geriye atıyorum. "Benimle dans et."

Dudaklarını ısırarak sırtıyor. "Tamam."

Josie hareket etmeye başlarken gözleri benimkilere takılıyor, müziğin ritmine uyarak kalçalarını sallıyor. Bana doğru hareket ederken yüzü gülümsemeyle dolu, saçları omuzlarından sırtına dökülüyor.

Yanağımın içini ısırıyorum. O çok seksi. Eskisinden daha özgüvenli.

Bunu seviyorum.

Bu kadının her şeyini seviyorum. Kim olduğunu her zaman biliyordu ve bunu korkusuzca sahipleniyor.

Umarım ben de kendimi bu şekilde kabul edebilirim. Deniyorum.

"Hâlâ berbat bir dansçısın," diyor müzik sesini bastırarak, parmak uçlarını ensemdeki saçlarıma gömüyor.

İçimden geçen o tanıdık zevk karşısında gözlerim neredeyse arkaya dönüyor.
“Birinin seni iyi göstermesi lazım.”

“Sence iyi mi görünüyorum?”

“Ah, bebeğim, sen her zaman güzel görünürsün.”

Quinn ve Grady şimdiden onun yanında öpüşüyorlar. Onları seviyorum ama ... evet, halka açık yerlerde oldukça utanmaz davranabiliyorlar.

Başka bir şarkıya dans ediyoruz. Sonra bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha ve aniden son içki çağrısı geliyor.

Josie beni dans pistinden çekip kapıdan dışarı çıkar.

"Hey, hey, hey." Gülüyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Omzunun üzerinden bana ateşli bir bakış atıyor. "Yalnız kalabileceğimiz herhangi bir yere."

Tanrım.

Elini çekerim ve onu barın dışındaki kaldırımda bana dönmesini sağlarım. Neon ışıkları pencerelerden sızar ve Josie'nin yüzünün yumuşak hatlarına yansır.

Kalbim sıkışıyor. *O çok güzel.*

"Dinle." Ona bakıp çenesini parmağımla okşarken sesim boğuk çıkıyor. "Seni o kadar çok yatırmak istiyorum ki ölmek istiyorum. Ama hiçbir şeyden pişman olmanı istemiyorum."

Kaşlarının arasında bir çukur oluşur. "Beni reddediyor musun, Weston Jessup?"

"Biraz zaman istiyorum. Bu gece çok şey oldu. Bir düşün, ve eğer hala istiyorsan..." Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "O zaman sabah yaparız."

Kıkırdadı. "Ciddisin, değil mi?" "Bizim hakkımızda mı? Kesinlikle."

Yüzümü incelerken bir an durdu. Sonunda içini çekerek başını göğsüme yasladı. "Peki. O zaman otlakta buluşur muyuz? Güneş doğarken?"

Ailemin arazisindeki güneybatı otlakta, güneşin doğuşunu izlemek için at sırtında buluştuğumuz tüm anları hatırlamak içimi heyecanlandırıyor.

"Atı senin için hazırlamamı ister misin?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Sevgili Peaches hâlâ gayet iyi. Onu römorka yüklemek benim için hiç zor değil."

Peaches, Josie'yi tanıdığımdan beri bindiği kestane rengi bir çeyrek at.

"Buna randevu diyebilir miyim?" diye soruyorum.

Dudaklarını ısırarak gözlerini yüzümde gezdiriyor. “Randevu sayılır.”

Uyuyamıyorum.

Gecenin geri kalanını Josie ve tüm arkadaşlarımızla dans ederek geçirdikten sonra çok heyecanlıyım.

Rattler'dan ayrıldıktan sonra onu omzuma atıp kamyonetimin ön koltuğuna oturtmamak beni öldürdü. Ama bunu doğru düzgün yapmak istiyorum.

Bu yüzden geceyi, azgın, aşk acısı çeken bir aptal gibi dönüp durarak geçiriyorum. Saat dört olduğunda nihayet yorganı üzerimden atıyorum. Hızlıca bir duş alıyorum, sonra termosu taze demlenmiş kahveyle dolduruyorum.

Sadece yapabileceğim için, eyer çantama bir şişe reposado tekila atabilirim ya da atmayabilirim. En iyi arkadaşım bugün evleniyor, değil mi? Bunu kutlamalıyız.

Otlağa doğru yola çıktığımda hava hâlâ karanlık. Umurumda değil. Günün en sevdiğim saati bu. Sessiz. Tam olarak serin sayılmaz, ama sıcaklık günün en serin saatinde. Henüz etrafta beni rahatsız edecek kimse yok.

Ufukta ilk turuncu ışıklar belirirken Josie'nin yaklaştığını görüyorum. Gülümsüyorum, eyerde ne kadar *güzel* durduğunu görünce tüylerim diken diken oluyor.

Kız hiç hızını kesmemiş. Duruşu dik, dizginler tek elinde. Ama kalçaları Peaches'in düzenli yürüyüşüne uyum sağlıyor.

Ayrıca bir Stetson şapka takıyor. Beyaz, tıpkı ikinci bir deri gibi ona yapışan tişörtü gibi.

Bana doğru geldiğini izlerken nefes alamıyorum.

"Günaydın." Kendi şapkamı işaret ederek başını sallıyor. "Bu yeni mi?"

"Özel bir gün için saklıyordum." O kadar yakın ki, elimi uzatıp şapkasının kenarına dokunabiliyorum. "Bunu beğendim."

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Önce kahve mi? Yoksa binmek mi istersin?"

Gözleri parlıyor. "Sence ben ne tür bir kızım, Wes?"

Gülümsüyorum. "Her zaman mükemmel bir binici oldun."

"Rica ederim."

"Beni öldüreceksin. Hadi ata binelim."

Atlarımızı tırıs koşmaya teşvik ederek ufka doğru yola çıkıyoruz ve nehir kenarındaki düz bir alana ulaşır ulaşmaz tüm gücümüzle koşmaya başlıyoruz. Güneşin doğuşuna doğru koşarken Josie'nin yüzünde açıkça neşe var.

O hile yapıyor. Yn değiştiriyor. nm kesiyor. Bunu yaparken gülüyor, ben de gülüyorum. Karnımı gıdıklayan ve nefesimi kesen, iten kahaahalar.

Yükselen iki meşe ağacının altında durduğumuzda, karnım ve göğsüm ağrıyor.

“Bunu tekrar yapmak gerçekten çok güzel,” diyorum ona kahve doldururken. Getirdiğim piknik battaniyesinin üzerinde oturuyoruz, havayı inleyen inek sesleri dolduruyor.

Kahveyi alırken parmakları parmaklarıma dokunuyor. “Dünyada hiçbir şey o yolculuğa ve o manzaraya kıyaslanamaz.” Güneşe doğru başını sallıyor.

Gökyüzü canlı, sarı, pembe ve kırmızı tonlarında parılıyor.

"Ama dışarıda daha büyük bir dünya var." Sözlerimi dikkatlice seçiyorum, elimdeki fincanı çeviriyorum. "Daha fazlasını görmek istediğim bir dünya."

Josie bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. “Gerçekten mi? Bu sefer benimle gelir misin?”

“Benden bunu mu istiyorsun?”

Gülüyor. “Hayır. Evet. Ben... şey.” Gözlerini kırıyor. “Haftaya Batı Kıyısı’na gidiyorum. Muhtemelen biecek tonlarca samanınız vardır, biliyorum...”

“Ben varım.”

Yine gözlerini kırıpştırdı. “Ne?”

“iftliğe yeni birini aldık. Tıpkı benim gibi her işi biraz yapıyor.”

"Dur." Sesi titriyor. "Sen..."

“Evet. Yarı zamanlı çalışabilmek için para biriktiriyordum. Jake... adı bu, iyi bir adam... Çiftlikte yaptığım işlerin çoğunu devralacak. Aileme, kanatlarımı açıp senin peşinden gitmek istediğimi söyledim, çünkü seni seviyorum ve seninle müzik yapmayı seviyorum.”

Bana bakıyor.

Terlemeye başlıyorum.

“Ne?” “Sadece... sen...”

"Dürüst olmak gerekirse, tamamen bırakmıyorum. İstemiyorum da. Ama sen ve ben bu ilişkiyi yürütmek istiyorsak, programımda biraz esnekliğe ihtiyaım var."

Bana bakmaya devam ediyor. “*Esneklik mi? Programında mı?*” “Terapistim içinde çok iyi.”

"Anlaşıyor. Vay canına, Wes." Elini alnına koydu. "Vay lanet olsun."

"Bu bir evet mi?" diye soruyorum gülererek. "Senin o havalı jetine binip bütün gelecek hafta seninle takılabilir miyim?"

Gözünden bir damla yaş süzülüyor. Sonunda—sonunda—başparmağımla onu silebiliyorum. "Tabii ki evet."

Sonra kahvesini bırakıyor ve beni öpüyor. Ben de kahvemı bırakıp ona karşılık veriyorum.

Beni battaniyenin üzerine itiyor. Ben de onu kendimle birlikte yere indiriyorum.

Saatlerce birbirimizde kayboluyoruz.

Ya da belki de dakikalar. Günler. Bilmemin imkanı yok.

Tek bildiğim, giysilerimizi giyindiğimizde güneşin doğmuş olduğu.

Yola çıkmadan önce tekilayı alıyorum ve mantarı

"Siz kovboyların ne kadar erken başladığınızı unutmuşum," diyor, ona uzattığım şeyi

"Sabah başlamazsan bütün gün içemezsin. Üstelik bugün kiliseye giden çok iyi dostlarımız var. Neden onların düğün şerefine kadeh kaldıran ilk kişiler biz olmayalım ki?"

Şişeyi geriye doğru eğdi. İçti. Zevkle içini çekti. "Haklısın. Neden olmasın ki?"

Bana şeyi uzatıyor ve ben de içiyorum. Tekila boğazımdan aşağı sıcak bir akışla kayıyor; hayatımın en iyi seksini bir değil iki tur yaşadıktan sonra tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Tören nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Josie kaşlarını çatı. "Dün gece eve geldiğimde üzerinde çalışmaya çalıştım ama aklım... başka yerdeydi."

"Yani dikkatini dağıttığımı mı söylüyorsun,

Josie kızım?" "Jo."

Kalbim bir an durur. "Bu demek oluyor ki..."

"Evet. Bana öyle diyebilirsin. Ama Josie kız da hoşuma gidiyor."

"Seni seviyorum." Ona uzanıp, elimi ensesine doladım ve onu öpmek için kendime çektim. "Ben de seni seviyorum. Her zaman seveceğim."

Gülüşü dudaklarımda sıcak bir his bırakıyor. "Her zaman. Seni her zaman seveceğim, Weston."

Bölüm 7: Yeminler

JoSIE

X otnotlarım bakarken ellerim titriyor. Yaz gökyüzünün altında toplanan yüz kişiye tekrar bakıyorum.

Herkes bana umutla bakıyor. Yani, önümde duran gelin ve damat hariç. Birbirlerine o kadar aşıklar ki bana pek aldırış etmiyorlar.

Quinn ve Grady gerçekten de yakışıklı bir çift. Fildişi tafta gelinliğiyle muhteşem görünüyor; duvak ve Teksas kökenlerine mükemmel bir gönderme yapan gümüş ve turkuaz kemeriyle tamamlanmış. O ise lacivert takım elbise ve kahverengi kovboy şapkası giymiş, kemeriyle uyumlu turkuaz bir bolo takmış.

Gözlerimi Grady'nin solunda duran kovboydan alamıyorum. Weston, lacivert takım elbisesiyle çok yakışıklı görünüyor. Sakalını biraz kesmiş ve şimdi keskin çene hatları özellikle belirgin.

Giydiği kovboy şapkası ve çizmelerinden bahsetmeye bile başlamayayım. *Onun tekrar benim olduğuna inanamıyorum.*

Onu turneye götürebileceğime inanamıyorum. Tüm arkadaşlarımla tanışacak, tüm şarkılarımı canlı dinleyecek. Turne hayatının gerçekte nasıl olduğunu görecektik.

Adam *terapiye gitti. Üç yıl* boyunca. Aklındakini söylüyor, kim olduğunu ve ne istediğini kabul ediyor.

Uzlaşmaya çalışıyor ve hayallerimi destekliyor. Evet, sanırım ona bir şans daha vereceğim.

En iyisi de, turne sırasında bir ara verdiğimde — önümüzdeki hafta hiç konserim yok — buraya gelip özlediğimiz arkadaşlarımız ve ailemizle doyasıya vakit geçirebileceğiz.

Hayalimi yaşıyor olacağım.

Aynı şekilde, birlikte bir hayat kurmaya o kadar hevesli olan arkadaşlarım da öyle ki, Grady nazik ama kararlı bir şekilde bana artık bu şovu başlatmanın zamanının geldiğini söylüyor.

“Aynen öyle,” diyorum gülerek. “Bu geceki yıldızlar sizlersiniz. Hadi başlayalım. Hoş geldiniz millet, ve dünyadaki en sevdiğim iki insanın evliliğine şahit olmak için burada olduğunuz için teşekkürler. Quinn ve Grady, düğününüzü yönetmek benim için büyük bir onur. Birbirinizi bulduğunuz için çok heyecanlıyım. Sadece birbirinizi sevdiğiniz için değil, birbirinizi beğendiğiniz için de çok mutluyum.” Weston’la göz göze geliyorum. Ağzının bir köşesi, bu sabahki sözlerini sessizce onaylarcasına yukarı kalkıyor. “Bu tür bir ilişki çok özel bir şey ve hepinizin adına konuşuyorum ki, birlikte kuracağınız hayata tanık olmayı sabırsızlıkla bekliyorum.”

Quinn’in yüzü buruşur. “Ah, Josie, teşekkür ederim.”

Gelin ve damadı yeminlerini etmeleri için yönlendirirken, kalabalığın gözleri yaşlarla doluyor. Grady tören boyunca burnunu çekip duruyor, ama Quinn’in parmağına yüzüğü takma zamanı geldiğinde, kendinden emin ve heyecanlı bir hal alıyor.

“Seni seviyorum, Quinn Marie,” der. “Ve ben de seni gerçekten, gerçekten çok seviyorum.” Quinn gülümser. “Öyle olsa iyi olur.”

Herkes gülüyor. Toplanan konuklara bakıyorum; düzenlemenin ne kadar güzel olduğunu görünce nefesim yüzüncü kez kesiliyor. Bu tarzı “zarif rustik” olarak tanımlayabilirim; düğün konvoyunun şu anda altında durduğu beyaz güllerle süslenmiş çardak önünde, ahşap banklar yarım daire şeklinde dizilmiş. Herkesin arkasında, Hill Country, görebildiğim kadarıyla zümrüt, fildişi ve kehribar tonlarında dalgalanıyor.

Artık kaçmam gerekmiyor.

Artık kimseden ya da hiçbir şeyden kaçmam gerekmiyor. İstedğim sıklıkta Hartsville’e dönebilirim.

O tepelerde canım ne zaman isterse o kadar sık bisiklet sürebilirim.

Grady, onları karı koca ilan ettiğim anda Quinn’i kendine çekip, haddini aşan derin bir öpücük veriyor. Kalabalık coşuyor. Gözyaşlarımı siliyorum.

Weston bana kolunu uzatıyor ve yeni evli çiftin arkasında koridordan geri yürüyoruz.

"Demek sana ilham veriyorum," diyor Weston daha sonra kulağıma fısıldayarak, "Love Story"nin özellikle baş döndürücü bir cover'ına yankı yanağa dans ederken.

Dudaklarımı onun yanağına hafifçe değdiriyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Şarkılarımın çoğu seninle ilgili, Weston Jessup. Tabii ki bana ilham veriyorsun."

"O, kalp kırıklığının etkisiydi. Artık benim hakkımda hüznü şarkılar yazmayacaksın, Jo. Bundan sonra sadece bunun gibi aşk şarkıları yazacaksın."

Yüzümde bir gülümseme belirir. "Bu kulağa hoş geliyor."

Terden sırlıslık olup ayaklarımız ağrıyana kadar dans ediyoruz. Grady ve Quinn, sevdikleriyle birlikte kutlama yaparken çok eğleniyorlar.

O gece geç saatlerde havai fişeklerle onları uğurladık.

Quinn gitmeden önce beni sıkıca kucaklıyor. "Aşk hikayelerimizi birlikte yaşayabileceğimiz için çok heyecanlıyım. Yakında görüşürüz?"

"Benim yüzümden balayından aceleyle dönme," diyorum gülerek.

Beni bırakıp Wes'in elini de tutar. Gururlu bir anne tavuğu gibi bize gülümser. "Dürüst olmak gerekirse Wes, bu hafta sonu Josie'yi geri kazanmaya kararlı olduğunu söyleseydin, boğazına yumruk atardım."

"Haklısın," diye başını sallayarak cevaplar Wes.

"Ama şimdi bu oluyor... Millet, hepimiz için çok mutluyum." Sonra aniden gözyaşlarına boğulur.

Hepimiz ağlarken birbirimize sarılıyoruz. Grady de bize katılıyor, sonra arka camında "**JUST MARRIED**" yazan beyaz bir vintage Chevy ile gelinini alıp gidiyor.

Wes beni kamyonetine götürürken elini enseme doluyor. "Bir değil, *iki* mayo aldım."

"Ne?" diye soruyorum.

"Kalacağımız o lüks otellerdeki insanlar benim derme çatma mayomu pek beğenmeyebilir diye düşündüm. O yüzden gerçek bir tane aldım."

"Benim için mi?" Gözlerimi kırkıyorum.

Gülümseyerek eğilir ve dudaklarımı öper. "Yaptığım her şey senin için."

"Teşekkür etmek için seni becerebilir miyim?"

Gülerek bana kapıyı açar. "Sen önce beni tatmin edersen, olur."

"Anlaştık."

"Mutlu son böyle bir şey mi?" Ben yolcu koltuğuna binerken elimi tutuyor. "Çünkü hoşuma gitti. Hem de çok."

"Sanırım

öyle."

"Biliyorum."

Kamyonetin kendi tarafına geçmeden önce beni son bir kez öper.

Sonra onun evine gidip bir sonraki albümümü yazmaya başlıyoruz. Tamamen aşk şarkılarından oluşan albümü.

RCUNOWLEDGXENTS

Vay canına, bu hikâyeyi yazmak çok eğlenceliydi! Sanırım bu, ilkokuldan sonra yazdığım ilk kısa hikâyeydi, bu yüzden nasıl sonuçlanacağını veya beni nereye götüreceğini hiç bilmiyordum. İlk kitap turumda (!!!) bu hikâyeyi yazarken çok eğlendim ve umarım siz de Josie ve Weston'ın hikâyesini benim kadar beğenmişsinizdir.

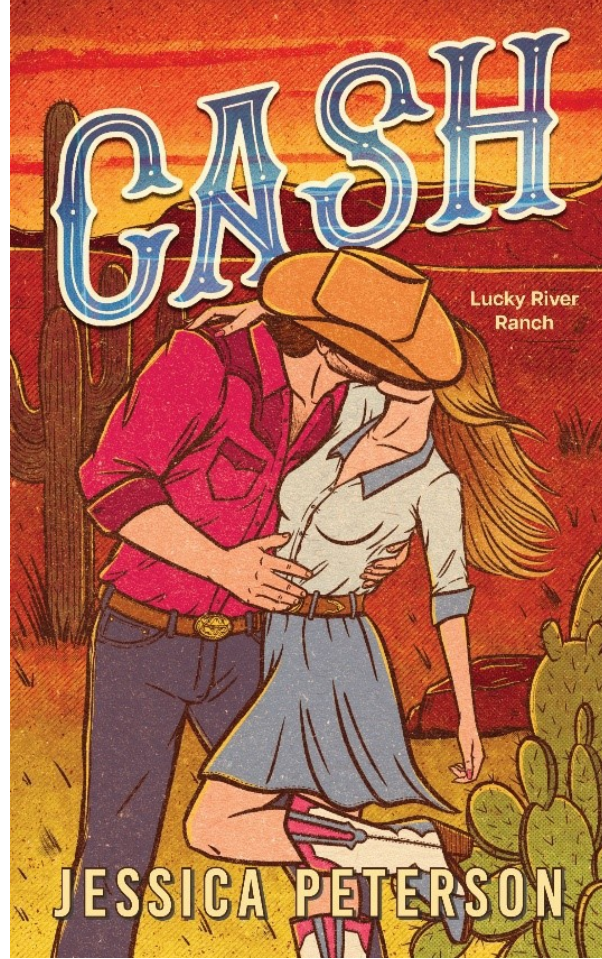
Bu hikayenin ortaya çıkmasını sağlayan menajerim Nina Grinstead'e çok teşekkür ederim. Bu muhteşem koleksiyona dahil edildiğim için çok onur duyuyorum! Birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım editörlerim Lauren ve Lindsey'e de teşekkürler. Bu metin üzerinde yaptığınız çalışmaya hayran kaldım!

Her zamanki gibi, ben yazma mağarama çekilirken işleri yolunda tutan JP ekibine teşekkürler. Jodi ve Meagan, sizler harikasınız. Ben, gerçek hayatta kovboy olmasan da, sen dünyanın en iyi kocasısın. Her birinizi çok seviyorum!

YAZAR HAKKINDA

Jessica Peterson, *New York Times*'in en çok satan yazarıdır ve kitapları tutku, mizah, duygu ve çekici aksanlı kahramanlarla doludur. Kocasıyla restoran gezintileri yapmaktan, kızlarıyla kitap okumaktan ve 32 kiloluk köpeğiyle kucaklaşmaktan hoşlanır. Onu Instagram'da [@jessicapauthor adresinden](https://www.instagram.com/jessicapauthor) takip edebilirsiniz.

Hayatınızda daha fazla kovboya mı ihtiyacınız var? Ben hallederim! Lucky River Ranch serisinin ilk kitabı *CASH*'i mutlaka okuyun. Teksas'ın küçük kasabası Hartsville'de geçen bu ateşli düşmanlardan aşıklara dönüşen romantizmde *Yellowstone* ile *Schitt's Creek* bir araya geliyor. Kitap satılan her yerde şimdi satışta!